

ensſtemmelse med ſin hidtidige Stilling. Vi andre have derimod ſtadig ſtemt for Finansloven i en ſaadan endelig Stikſe, ſom Folketinget mente at kunne give ſin Tilſlutning, og det er ſølgelig i Konſeſvens med denne vor hidtidige Holdning, naar jeg foreſlaar, for det Tilfælde at Hvertallets Forſlag ikke ſkulde blive vedtaget, da at føre Finansloven tilbage til den Stikſe, hvort den ſeneſt blev vedtagen her i Tinget. Jeg behøver ikke at tilføje, at jeg ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Units 5te Valgkreds (D. Hanſen), vilde have været fuldkommen villig til at ſøge at imøbetomme Landſtinget paa forſkellige Spørgſmaal, der ikke have forfatningsmæssig Betydning; men noget ſaadant har aldeles ikke ligget for, en Forhandling derom har ſlet ikke været ført i Fællesudvalget, og der har derfor ikke været andet for mig at gøre end ſimpelthen at opſtille det af Folketinget ſeneſt vedtagne Finanslovsforſlag. Der er altsaa denne, om man vil, nærmefſt kun formelle Forſtel mellem det første Mindretals Forſlag og mit; i øvrigt gaar min Indſtilling gantke ud paa det ſamme.

Det, vi da altsaa her nu ſtulle ſtemme om, er det meget omſtalte, længe ventede, dels med Haab, dels med Frygt imøbetete „Forlig“. I en Række af Aar har det været for os ſom et Fantom, der snart kom til Syn, snart forsvandt; og ſom ofte fra Time til Time ſkiftede Stikſe, indtil det nu endelig ſtaar for os ſom Rød og Blod. Det ſaaledes legemliggjorte Væjen vil uden Tvivl i en lang Fremtid blive Genſtand for en bitter Strid; jeg vil ſøge ſaa vidt muligt uden Enſidighed at veje de Vilkaar, ſom det byder os. Jeg tror at kunne ſige, at det vel næppe er en iblandt os, ſom ikke i og for ſig ønsker Forlig; der er hos alle en almindelig Erkendte af, at det vilde være i høj Grad onſteligt at ſaa en Ende paa de Tilſtande, ſom vi i en ſaa lang Række af Aar have lidt under. Jeg tror, at den Føleſe er trængt igennem hos alle, at hvorledes end vort Lands Fremtid maatte blive, hvilken end vor Skæbne, vilde dog de Aar, ſom vi nu have gennemlevet, ingen Sinde blive nævnte ſom lykkelige. Men hvis vi med nogen Tryghed ſkulde kunne gaa ind til noget nyt, maatte det være i Forviſningen om, at det, der er ſket, ikke mere kunde gentage ſig. Vi maatte være ſikre paa, at den Opfattelse af Grundloven, hvorefter Regeringen har ment at kunne tillade ſig at handle, at den ikke vilde blive forſøgt forfulgt i Fremtiden af andre. Der er her ikke Tale om Straf for, hvad der er ſket; der er ikke Tale om Hævnd eller Gengældte.

Men der maatte være fuldstændig Tryghed for, at Retsfølelsen havde fejret, og at Lovens Herredømme var genrejt. At dette ikke er Tilfældet med det Forlig, her tilbydes, kan det fornuftigviſ ikke være Tvivl om, og hvem det er, der her fejrer, fremgaar allerede tydeligt nok deraf, at i Fællesudvalget har hele Højre ſluttet ſig dertil, og det vil vel viſe ſig, at ogsaa i begge Tingene vil Højre, maatte uden Undtagelse, ſtemme derfor. Til Overflod har jo Højres Ordfører ved denne Lejlighed, min Sidemand, det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 4de Valgkreds (Scharling), udtalt et udtrykkelig Forbehold imod, at man tillægger de Indømmelser, ſom Højre har gjort paa Finansloven, nogen ſom helſt Betydning med Henſyn til deres Konſeſvenser. Han har udtrykkelig her ſagt, at det Parti, paa hvis Vegne han taler, forbeholder ſig i et og alt de ſamme Anſkuelser, den ſamme Opfattelse, ſom det hidtil har gjort gældende.

Nu vel, hvad er det da, ſom Folketinget fra ſin Side ofrer? Det ligger ſkilt for Dage. Fra Folketingets Side gives der en almindelig Synsforlæbte, og til Gengæld opnaas der ikke en Gang en Tilſtaelse af, at der er ſyndet, eller blot et almindeligt Løfte om ikke i Fremtiden at ville ſynde. Reſultatet af Forfatningskampen er det, at efter at vi gennem 9 Aar, eller om man vil, gennem 19 Aar have været regerede ikke blot paa Trods af al Forfatning, men under den drifſtigſte og meſt energiſte Hænden af, at juſt dette er en Regeringsform, ſom er ſtemmende med Forfatningen, og medens dette hidtil har været gjort gældende fra Regeringens og fra Landſtingets Side, ſaa vil der fra i Dag og ogsaa være et Hvertal i Folketinget, ſom erkender, at dette Spørgſmaal i alt Fald er ſaa tvivlſomt eller ſaa ſikent, at man for Husfredens Skyld er nødtaget til at gaa udenom det. Det er med denne Udgang, at 9 Aars Regering ved Hjælp af proviſoriske Løbe og ubevilgede Penge nu definitivt overleveres til vor Forfatningshistorie. Hvad opnaas der da for Folketinget til Gengæld for dette Skæbnevangre Skridt? Saa vidt jeg kan ſe, er der Tale om tre Ting. Den ærede Ordfører nævnedte, at af de egenmægtigttagne Bevillinger ſtulle de falde bort, om hvilke det, ſom han udtrykte ſig, fornuftigviſ kan ventes, at de ville falde bort. Saadanne Bevillinger ere da for det første Gendarmene, en Inſtitution, ſom alle her i Landet, Højre ſaa vel ſom Venſtre, ere lige ledte og fede af (Oblig: Neſ!) jo, utviblvſomt. Derefter er der Tale om noget, der hedder Vinterlærere i Stadh — Himlen maa vide, hvad det er